

Schwe Schwes Schwester Schwestern

LUNA, WINTER,
TOULOUSE EN JULES DE
COCK

Wanneer vier
stemmen één
verhaal worden

Madelief Sannen

Gezien op 01 augustus 2026
VTI/Oude Carrosserie, Oostende in
kader van Theater aan Zee
RECENSIEWORKSHOP

‘Schwe Schwes Schwester Schwestern’ is een tragikomedie én een ode aan de schoonheid van familiale chaos. Vier zusters-spelers doen een poging om herinneringen te ordenen en elkaar via theater opnieuw te ontmoeten.

03 AUGUSTUS 2026

Nog voor de eerste woorden vallen voel je de sfeer. Vier jonge vrouwen – vier zussen – (Luna, Winter, Toulouse en Jules De Cock) verwelkomen het publiek alsof je hun woonkamer binnenstapt. Achter hen een bijna lege scène: enkele houten planken, drie badmintonrackets en vier kleurrijke kostuums die matchen in een kleurpatroon. Eenvoudig, maar doeltreffend.

Net als Tsjechovs ‘Drie zusters’ hebben ook deze vier zusters ‘dromen’.

De zussen proberen uit te leggen wat ze zullen spelen, maar belanden meteen in een woordenstorm. Ze praten door elkaar, onderbreken elkaar voortdurend en lijken allemaal tegelijk iets te willen vertellen. Waar in andere omstandigheden die chaos storend zou zijn, voelt ze hier verrassend herkenbaar aan. Ze roept onmiddellijk de dynamiek op van een gezin waarin iedereen wil worden gehoord. In die eerste minuten worden bovendien kleine elementen geïntroduceerd die later betekenis krijgen. Muzikale motieven, verhalen over zilveren laarzen, een boot waarop ze zullen wegvaren, de drie badminton rackets, ...

Net als Tsjechovs ‘Drie zusters’ hebben ook deze vier zusters ‘dromen’, waaronder de wens om Tsjechovs beroemde stuk te spelen. Klein probleempje: ze zijn met vier. Er valt altijd iemand uit de boot. Die eenvoudige vaststelling groeit uit tot een metafoor die de hele voorstelling draagt.

Herkenbaarheid

De vier zussen vertellen hun familieverhaal soms letterlijk, soms aan de hand van schijnbaar onbenullige maar zeer beeldrijke en betekenisvolle anekdotes. Ze vertellen over de scheiding van hun ouders, uit huis gaan, de band die ze hebben

met elkaar en hun jongere broer. Herkenbaarheid vormt het fundament van de voorstelling. Niet omdat iedereen dezelfde geschiedenis deelt, maar omdat de emoties universeel zijn: competitie, jaloezie, liefde, irritatie, loyaliteit en schuldgevoel. De voorstelling toont hoe een gezin tegelijk een veilige haven en een slagveld kan zijn.

De dialogen klinken alsof ze rechtstreeks uit een woonkamer komen.

Wat ontroert is de voelbare noodzaak waarmee ze hun verhaal vertellen. Ze spreken openlijk over het vertrek van hun vader en de verschillende manieren waarop ieder gezinslid met dat verlies omgaat. Nergens voelt dit als sensatie. De dialogen klinken alsof ze rechtstreeks uit een woonkamer komen. Geluidsopnamens waarbij de kinderen elkaar interviewen versterken dat documentaire gevoel en laten de grens tussen werkelijkheid en fictie voortdurend vervagen. Juist die dubbelzinnigheid maakt de voorstelling intrigerend.

Gelijkwaardig ensemble

Hoewel 'Schwe Schwes Schwester Schwestern' voornamelijk teksttheater is, krijgen muziek en beweging een vanzelfsprekende plaats en versterken ze de emoties die woorden alleen niet kunnen dragen. Die afwisseling weerspiegelt perfect de persoonlijkheden van de vier zussen: chaotisch, speels, levendig en voortdurend in beweging. Ze vormen een gelijkwaardig ensemble waarin niemand de ander probeert te overschaduwen. Ze luisteren scherp naar elkaar, hun samenzang klinkt harmonieus en ook hun fysieke spel is sterk. Met minimale scenografie creëren ze voortdurend nieuwe beelden en composities.

Humor en kwetsbaarheid wisselen elkaar af.

Ook dramaturgisch zit de voorstelling sterk in elkaar. Humor en kwetsbaarheid wisselen elkaar af terwijl terugkerende verhaalmotieven en muziek voor samenhang zorgen. Als toeschouwer blijf je actief verbanden leggen zonder dat de makers iets opdringen. Slechts heel af en toe slaat de opgebouwde chaos om in overdaad, waardoor het moeilijk wordt om alle informatie tegelijk te verwerken.

'Schwe Schwes Schwester Schwestern' toont hoe mensen dezelfde gebeurtenissen op verschillende manieren kunnen beleven. Ze nodigt uit om opnieuw naar je eigen familie te kijken, met al haar tegenstrijdigheden, stiltes, pijnpunten en gewoontes. Ze laat je achter met het verlangen om na afloop je eigen familie net iets steviger vast te houden.